

Teksten: Ezechiël 17: 22-24 en Lucas 15: 1--24

Lieve mensen, gemeente van Christus,

Laten we op deze Vaderdag het met elkaar hebben over De Vader die in de hemel is en wiens naam worde geheiligd, over het Ús Heit yn 'e himel, lit Jo name hilliche wurden. Onze vader, van wie wij allemaal kinderen zijn.

Vanuit het Godsoog zijn wij kinderen.

Vader. Heit in het Frysk. Heit heeft een intiemere klank dan vader. Heit klinkt me in de oren als 'papa'. Vroeger als kind noemde ik mijn vader wel eens 'heitie'.

We leven in een tijdperk dat ook wel vloeibaar wordt genoemd, waarin de verhalen over relaties fluïde zijn geworden, en het man of vrouw zijn ook. De klassieke rolpatronen van vader en moeder zijn vervaagd. Toch blijven er oer-taken van de moeder en van de vader. De moeder geeft je de vroegste geborgenheid, de vader duwt je zachtjes het

leven / de wereld in..., als het goed is.

Via onze vaders komen we uit bij 'de wereld ingaan'. Bij wat je nodig hebt om je het leven in te bewegen. Dat is de vader-energie, als het gegeven is. Vaders gaan weleens een stapje verder, laten wat meer risico toe dan moeders soms zouden doen. Dé Vader geeft ons vertrouwen in onze gang door het leven, ook als het gepaard gaat met vallen en vergissen. Onze hemelse Vader is ook fluïde, altijd al, God overstijgt in zijn Wezen onze vader- en moeder begrippen.

Het hoort bij het oerprincipe van leven – hoe ze in onze tijd daar ook aan sleutelen - dat ieder mens een vader heeft, en een moeder. Hoe gaat het tegenwoordig met onze vaders? Kunnen ze nog waardig vader zijn? Er zijn prachtige vaders, ik zie ze om me heen. Er zijn vaders die het druk hebben met zichzelf, of met hun werk, of die van binnen opgeslokt zijn. Ditzelfde kun je allemaal ook over de moeders zeggen - maar vandaag is het

Vaderdag. En er zijn mannen die graag vader hadden willen zijn, maar die het niet is gegund. En ook zijn er de beelden die we van onze eigen vader hebben, de warme of juist haperende sporen van hem in ons binnenste.

Vanmorgen luisteren we naar wat de hemelse Vader ons via Ezechiël en Lucas vertellen.

Daar staat het prachtige partje uit Ezechiël over de parabel van God die uit de top van de ceder een teer twijgje wegplukt, en dit plant op een hoge verheven berg van Israël. Het is een hoopvol beeld van een volk in ballingschap. De cederboom leverde het hout dat voor de tempel gebruikt werd. De ceder is een boom met koninklijke allure, die wel veertig of vijftig meter hoog kan worden. In Ezechiël staat die boom symbool voor kracht en schoonheid. Hij, Ezechiël, is de profeet die in de Babylonische ballingschap profeteert. Die wereld van Babel staat voor uiterlijke schoonheid en kracht; adelaars vliegen daar

rond met grote kracht, schoonheid en praal. Maar waar mensen afhankelijk zijn van grote uiterlijke machten en systemen dringt zich een kilte op die het warm menselijke verdrijft. Babel staat dan steeds meer voor gebral, gebabbelen en geblaat. Daar is taal niet meer verbonden met de Gever ervan. De woorden hebben daar geen diepte en heiligende kracht. Het 'Lit Jo wil dien wurde' is daar ver te zoeken. Mensen verstaan elkaar niet meer, hoe hoog ze ook in de boom klimmen. Ze missen de verbinding met de Vader, bron van onvoorwaardelijke liefde. **De mildheid daarvan is uit hun ogen verdwenen.** En in die wereld vertelt Ezechiël dat de Vader zelf als een adelaar uitvliegt en daar van de toppen van het schone en krachtige een twijgje plukt, teer en kwetsbaar. En Hij plant het op een hoge en verheven berg. God heeft oog voor het kwetsbare en nietige. Dat is een wezenlijke karaktertrek van onze hemelse Vader. Die vader, die leren we op ongeëvenaard mooie

manier kennen in de gelijkenis van de verloren zoon.

In zijn prachtige boek *Eindelijk thuis* dat gaat over Rembrandts schilderij van *De verloren zoon* vertelt Henri Nouwen, dat hij zich pijnlijk goed in de beide zonen herkende, meer in de oudste dan in de jongste. Maar als Nouwen lange tijd Rembrandts schilderij heeft aanschouwd en daarover mediteert, ontdekt hij nog iets anders, iets heel moois. Hij ziet in dat hij niet alleen op de beide zonen lijkt, maar ook op de Vader. Dat is eigenlijk zijn grote ontdekking. Dan komt de mens tot zijn diepste bestemming, als hij of zij op de vader gaat lijken, één wordt met de Bron van Alles.

‘Ik vertrek,’ zegt de jongste. ‘En niet met lege handen, maar met alles waar ik recht op heb.’ Hij verzilvert alles en gaat ver van huis, leidt een losbandig leven, alle banden met de familie en in het bijzonder met de vader snijdt hij door. En daarmee verbreekt hij zijn

verbinding met zijn oorsprong. Wat ging er door de Vader heen? Dat weten we niet. We weten dat de vader zwijgt en hem laat gaan. Dit is het avontuur van vrijheid. Geen vragen of vraagtekens bij zijn stap. Het afscheid van de zoon vindt plaats in een geheimzinnige stilte. Dit stille laten is een diepste blijk van liefde. Er is een hemels zwijgen dat het zwijgen vanuit liefde is. Het is uitdrukking van het liefdevolle besef dat zijn kind de eigen weg moet gaan. De drang je kind te willen bezitten, is God de Vader volledig vreemd. Geen verborgen boodschappen als 'Jij moet zijn zoals ik' of 'Blijf liever hier in mijn wereld'. Pure liefde van vader naar zoon. Deze liefde hangt niet af van de mate waarin die beantwoord wordt. Ze komt uit de innerlijke bron van de vader zelf. Die liefde verdraagt het risico, dat ze niet wederkerig blijkt. God kent ons, dieper dan wij onszelf kennen, maar waarschuwt ons niet. We leven in een wereld waarin het lijkt alsof er buiten ons mensen niemand als een vader op ons past. Of zien we

het niet meer? Is de mens, net als de jongste, blind voor de stem van de vader en maken we er meer en meer een zwijnestal van? Kennen wij de geestelijke aanwezigheid van de hemelse vader nog, vanbinnen?

Het kind loopt vast. Hij strandt, zijn leven wordt doffe ellende. Zoveel levens die de band met hun oorsprong hebben doorgesneden kennen die ervaring. Of kinderen kennen die ervaring, omdat hun vader de band met hen heeft doorgesneden. Dat is bij veel kinderen nu de pijn, dat ze de basisveiligheid van een thuis helemaal niet hebben gekend. Het is voor ons, dolende zielen, dat Jezus deze gelijkenis vertelt.

En dan, in de crisis, gebeurt er iets ongrijpbaars, midden in de levensangst en de wanhoop, zo breekbaar als het tere twijgje van de ceder. *En hij komt tot zichzelf*, staat er. En wat is dat, tot jezelf komen? Dat is dat je weer contact voelt met waar je vandaan komt,

met je bron. Dat komt er verbinding vanbinnen. En de zoon vindt de moed om terug te willen keren en hij zegt hij tot zichzelf: *Ik zal opstaan*. Hij herinnert zich de Vader, zijn oorsprong, hij verlangt naar Hem. En Hij stapt over zijn schroom heen en keert terug.

De Vader wacht, kijkt uit naar zijn kind. Zijn zoon. Het zien van zijn kind raakt de Vader op baarmoederlijke diepte. Hij snelt op zijn kind toe, kust en omhelst het. Hij is blij, zonder bedenking. *Breng het beste kleed en trekt het hem aan*.

Wacht de wereld op deze Vader, of worden wij met onze handen en ogen en heel ons wezen Zelf als Hem? Komen wij met Henri Nouwen tot onze diepste bestemming als wij op Hem gaan lijken?

Amen